

РЕШЕНИЕ

№ 21304

гр. София, 25.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **4534** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Н. С. К., гражданин на Руската Федерация срещу Решение № 5760/23.04.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Правят се възражения, че не са обсъдени всички факти и обстоятелства от административния орган, липсват мотиви, изведените изводи са напълно формални. Противоречието на материалните норми, според жалбоподателя се изразява в това, че административният орган не е направил изследване на настоящата ситуация с правата на човека в Руската Федерация. Остава неизяснено, въз основа на какви критерии и източници на информация е формирано заключението, че за жалбоподателя не съществува опасност при завръщане в страната по произход, поради което решението е постановено при липса на мотиви.

В допълнителна жалба се твърди, че в обжалваното решение името на адресата на акта не е изписано правилно, тъй като фамилията му е К., а не К., както следва от стр.1,2 и 5 от решението. Жалбоподателят заявява, че в нарушение на чл.14 от АПК, преводачът не е превел текста на решението и не му е бил връчен писмен превод. Цитира информация от международната неправителствена организация F. house, относно нивото на политически и граждански свободи в Русия през 2023г. Заявява, че в Русия е било нарушено правото му на справедлив съдебен процес, предвидено в чл.6

от Европейската конвенция за правата на човека.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт Г. моли за отхвърляне на жалбата. Изтъква, че молбата за закрила е мотивирана изключително с проблеми от личен, криминален характер.

Административен съд София - град, въз основа на приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

К. Н. С. по време на проведеното интервю заявява, че е напуснал държавата си по произход Р. Федерация през месец декември 2022г. към Б., в РБългария е влязъл законно през месец декември 2022г. Молбата си за закрила мотивира с проблеми от личен характер. Бил арестуван през 2019г. по обвинение в изнудване, заплашване и побой, след разпит бил освободен. През 2020г. започнало дело срещу него, бил обвинен в отвличане, бил осъден на лишаване от свобода за срок от 7 години и половина, обжалвал решението, след пет месеца в затвора бил освободен, но не бил оправдан, а делото изпратено за доразследване. След като се запознал с делото адвокатът му казал, че няма шанс да оспори обвинението, поради това решил да напусна страната си по произход. Желаете да остане да живее в Република България, защото в Русия го очаква наказание лишаване от свобода за дълъг период за нещо, което не бил извършил. На първа инстанция бил осъден въз основа на показания, които негови приятели са дали срещу него под оказан върху тях натиск, като на втора инстанция показанията им били различни.

Представените от молителя в хода на административното производство писмени доказателства не са кредитирани от административния орган, тъй като разпечатките, за които твърди, че са документи от обвинението не са в оригинал, нямат подписи и печати, представено е нечетливо копие на справка за съдимост.

Прието е в оспореното решение, че не се установява за К. да са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като от фактите, които представя не може да се направи извод за наличие на основателни опасения от преследване по някои от визираните в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини. Заявените от молителя причини да потърси международна закрила, а именно – нежелание да се яви като обвиняем на втора инстанция по обвинение в отвличане, решаващият орган е приел за история от криминален характер, която е ирелевантна към критериите по ЗУБ. По отношение на твърденията, че е невинен и обвиненията към него са неоснователни Председателят на ДАБ е преценил, че тези въпроси са от компетенцията на следствието и съда в Руската Федерация и не представляват основание за получаване на международна закрила. Позовал се е също на чл.12, ал.1 т.2 от ЗУБ, съгласно който статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има основание да се предполага, че е извършил тежко престъпление от неполитически характер извън територията на Република България. Също, съгласно чл.12, ал.2, т.3 от ЗУБ хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, който е извършил извън територията на Република България престъпление, за което българският закон предвижда наказание лишаване от свобода и е напуснал държавата си по произход единствено с цел да избегне наказателно преследване, освен ако това преследване застрашава живота му или е нечовешко или унижително. Според наказателното право на РБългария отвличането е тежко престъпление, за извършеното от молителя преценка следва да бъде извършена от съдилищата в Руската Федерация, като предвид установената фактическа обстановка за руския гражданин не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен

статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл.146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ - председателя на ДАБ при МС.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Според ал.3 субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

Съдът намира, че събраните доказателства, включително данните от проведеното интервю, според което молителят е бил осъден на първа инстанция за криминално престъпление в страната си по произход, като присъдата е била отменена от апелативния съд и делото върнато за продължаване на разследването, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В конкретния случай, руският гражданин желае да се засели в Република България, за да избегне наказателно преследване по отправеното му обвинение в криминално престъпление, за което самият той е представил част от обвинителния акт пред административния орган, макар и неподписан от изготвилите го орган.

Не са налице и предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази

държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установява.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/2012 г. е дадено тълкуване на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО вр. чл. 2, б. „д“ от същата директива, предполагащо по-свободно приложени и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“.

Приложена по делото на лист 16 е Справка за актуалната обстановка в Руската Федерация с вх. № ЦУ – 835/14.03.2024г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, от която не се установяват и разширенията, дадени в Тълкувателно решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С- 465/07 и Тълкувателно решение на съда от 30.01.2014г. по дело №С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. От изнесената в справките информация, включително Справка ЦУ -1130/17.04.2024г., представена в съдебно заседание от ответника е видно, че към момента, обстановката на територията на Руската Федерация не може да се определи като въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в международното право. Ответният административен орган е извършил анализ на информацията, съдържаща се в официалната справка, като е отчетел, че положението в страната не може да се определи като въоръжен конфликт, не са налице и допълнителни данни за влошаване на обстановката там, достигаща границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени

групировки. Посочените от жалбоподателя противоречия в справката (в становището му на лист 172 от делото) не разколебават този извод. Действително справката съдържа примери за нарушения на закона и правата на човека в Руската Федерация, които обаче не могат да се отнесат към бежанската история на молителя. Твърдението му, че съдът е бил пристрастен, очевидно не се потвърждава от фактическото развитие на неговото дело, тъй като първоначалната му присъда е била отменена, той освободен от затвора и легално напуснал страната си. Представената от жалбоподателя статистическа информация, относно ниския процент на оправдателните присъди за криминални престъпления в Русия е ирелевантна към основанията за предоставяне на закрила и бежански статут по ЗУБ, освен това от данните в справката на лист 151 не може да се направи съответен логически извод каква ще бъде окончателната присъда на Руския съд по отношение на него – осъдителна или оправдателна, нито справедливо ли е обвинен в извършването на криминално престъпление.

Във връзка с печатните грешки при изписване на името „К.“, на които е обърнато внимание в допълнителната жалба, съдът намира следното:

Констатира се, че навсякъде в Решение №5760/23.04.2024г., а именно в мотивите на стр.1 и 2, и в диспозитива на стр.5 фамилията на чуждия гражданин е изписана погрешно: К. Н. С., вместо К. Н. С.. Това според съда представлява съществено нарушение на изискванията за форма на административния акт, водещо до отмяната му, тъй като адресатът на акта не би могъл безспорно и точно да се идентифицира, само и единствено въз основа на неговото съдържание. В административната преписка има достатъчно данни за фамилията на молителя, но съдът не разполага с компетенции да поправи грешката в акта, допусната от административния орган, нито да направи съответно тълкуване в полза на името „К.“, тъй като то никъде не е изписано правилно. Липсва последващо решение на Председателя на ДАБ за поправка на очевидна фактическа грешка в имената на молителя, следва така оспореното Решение № 5760/23.04.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС да се отмени и преписката да се върне за ново произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 11 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. К., гражданин на Руската Федерация Решение № 5760/23.04.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 - дневен срок пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: